

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 11 • год. ХСV • 12 юни 2015 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

**МИСЛИТЕЛЯТ
ТРАКИЕЦ**

**Проф. Васил
Проданов**

На стр. 3

ПОМНИМ КЪРВАВАТА ЖЪТВА НА ИЛИЕВА НИВА

ТРАКИЙЦИ ОТ ЦЯЛАТА СТРАНА СЕ СЪБРАХА НА СВЯТОТО МЯСТО ЗА ПОКЛОН И ВРИЧАНЕ

„Чувате ли пролятата кръв на Илиева нива! Днес е денят на детето тракийско, днес е денят на тракийската душница...“ – така започна на 6 юни т.г. поетичният спектакъл пред мемориалния комплекс в Илиева нива, издигнат в памет на над 200 деца, посечени на това място от османската войска през 1913 г. Преди рецитала отец Александър отслужи панихида за упокой на душите на загиналите тракийски деца. Националният младежки тракийски събор „Илиева нива – 2015“ – Ден на тракийското дете“ събра тракийци от цялата страна за поклон и вричане, но той не е обърнат само към страшното и гибелно минало, а е и израз на преклонението пред ценността на детския живот като символ на бъдещето на нацията.

„Нека, където преде 102 години детският крехък живот е прекършен, да поставим най-хубавото цвете заради неизживените детски мечти, заради неизпетите песни, заради онези, които се превърнаха в бял мрамор.“ – заяви в своето слово Диана Овчарова, кмет на Община Ивайловград. Ваня Кастрева, заместник-министър на образованието и науката подчерта, че този скръбен ден на преклонение се преплитат минало, настояще и бъдеще, той е и предупреждение и напомни думите на Св. Анастасий, че единственият отговор на омразата е любовта.

Председателят на СТДБ Красимир Премянов припомни, че този ден се превърна в традиция, която трябва да се съхрани, защото в него се прекланяме пред ценността

на детския живот, прекланяме се пред тъжната и тежка бежанска орис, съпътствана от кръв и съзми. „Нашите думи са думи на състрадание, на съчувствие и незабравя. Тук сме, защото знаем, че народ без памет е народ без корени.“ – каза той и подчерта, че българският парламент трябва да признае и осъди геноцида над тракийските българи, за да бъде принудена и Турция да го признае официално. Съобщено бе, че организаторите са получили приветствени адреси от президента Росен Плевнелиев и премиера Бойко Борисов.

Тук бяха народният представител Делян Добрев, областният управител Добри Беливанов, членовете на Централното ръководство на СТДБ Румяна Вълчева – председател на ТД – гр. Варна и председател на Тра-

кийския женски съюз, ген. Нонка Матова – председател на ТД – гр. Пловдив, зам.-председателите и членове на ВК на СТДБ и председателите на тракийските дружества Михаил Вълв, Яни Янев, Кирил Сарджев, Стефан Танев, Димитър Шалапатов, Тодор Каваков, Милка Спасова, Кирил Киряков, Маргарит Петров. Присъстваха и представители на Тракийския младежки съюз – Десислава Костова и Цанко Атанасов, както и хиляди тракийци от тракийски дружества от цялата страна.

Паметникът на тракийското дете потъна в цветя и венци. Съборът продължи с изпълнения на тракийски детски състави на сцената на Илиева нива. Венци бяха поднесени и на паметника на Капитан Петко войвода в село Пелевун.

В РИМ И КИЕВ ПОЧИТ КЪМ КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

■ Пред бюста паметника на Капитан Петко войвода на хълма Джаниколо в Рим на 2 юни се събраха служителите на българското посолство, както и българи, живеещи в Рим. Посланик Марин Райков произнесе кратко слово за подвига на нашия национален герой гарибалдиец и за падналите за свободата на България. Поднесени бяха венци и цветя.

■ По инициатива на Красимир Минчев – посланикът ни в Украйна, и Красимир Премянов председател на СТДБ, на 2 юни посолството организира поднасяне на цветя и венци на паметника на Капитан Петко войвода в Киев. От името на СТДБ бе положен венец от Алексей Беленкий – член на Върховния комитет на СТДБ. Паметникът бе открит през м. септември 1911 г. по инициатива на СТДБ и Асоциацията на българите в Украйна.

ПАМЕТНИК НА СТЕФАН КАРАДЖА – В СРЕДЕЦ

Бюст-паметник на големия български революционер Стефан Караджа бе открит 30 май в местността Божура. Повод за това стана 175-та годишнина от рождението и 147 години от гибелта на Караджата, чиито корени по майчина линия са от село Факия. Майката му Каля е от рода на прочутите Бимбелови.

Паметникът е издигнат по инициатива на регионален комитет „Стефан Караджа“ с дарение от почетния гражданин на Средец Ангел Ангелов. Отец Веселин, игумен на Голямобуковския манастир отслужи водосвет за откриването на паметния знак. Венци и

цветя бяха поднесоха от името на Община Средец, ОбС – Средец, областния управител на Бургас Вълчо Чолаков, Красимир Премянов – председател на Съюза на тракийските дружества в България, кметът на Община Болярово Христо Христов, граждани.

В големия салон на БАН на 5 юни бе открита двудневна научна конференция на тема „Престъпленията против човечеството и тяхното отражение в XXI век“, посветена на 100-годишнината от геноцида над арменците, която бе открита със слово на председателя на БАН академик Стефан Воденичаров. Председателят на организационния комитет за конференцията академик Георги Марков подчерта, че геноцидът е организирана държавна политика. Ала геноцидът над арменците и над тракийските българи в Османската империя остана ненаказан, а за престъплението срещу човечеството няма

УЧЕНИТЕ ЗА ГЕНОЦИДА НАД АРМЕНЦИТЕ

давност. Учените са го доказали и признали, остава политиките да признаят и осъдят.

Иван Гранитски, един от организаторите на подписката на 100-те интелектуалци, учени и общественици, увери, че тази подписка ще се поднови и с нея ще се настоява парламентът ни да приеме декларация с точното определение „геноцид“. Красимир Премянов, председателят на СТДБ, който е член на организационния комитет, заяви, че тракийците са тук, не само защото

имат сходна съдба с арменците, а и защото не може заради конюнктурна политика и търговски интереси да се загърбва историческата истина, не може политиката на геноцид да бъде отречена, тъй като не трябва да се допуска повече това престъпление срещу човечеството. При ветствие към участниците в конференцията поднесоха посланикът на Армения у нас Арсен Схоян и Бедрос Халваджан – представител на „Хай тад“ в Гърция и за Европа.

доклади бяха на проф. Агоп Гарабедян и проф. Мирослава Кортенска, която говори за елегията „Арменци“ на Яворов. В конференцията участваха учени от СУ „Св. Климент Охридски“, Югозападния университет „Неофит Рилски“, Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, Музея за история на София, Етнографския музей на БАН, Държавната агенция „Архиви“ и др. Открита бе фотоизложба „От двете страни на Арабат“, на конференцията бе представена книгата на тракиеца доц. Делчо Балабанов „Депортацията на арменците“. (За нея ще ви разкажем в следващия брой на вестника)

НАЦИОНАЛЕН УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС**„КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА – ЖИВОТ, ПОСВЕТЕН НА СВОБОДАТА“, посветен на 170 години от рождението на Капитан Петко Войвода****РЕЗУЛТАТИ**

Завърши Националният ученически конкурс „Капитан Петко Войвода – живот, посветен на свободата“ за есе и мултимедийна презентация, организиран от Съюза на тракийските дружества в България по инициатива на Тракийския женски съюз и със съдействието на Тракийския научен институт. В него се включиха 74 участници с 69 разработки от всички краища на България. Те бяха оценени от жури в състав: д-р Ваня Стоянова (председател) и Петя Куде-

ва, Стефка Костова, Тодор Коруев, Цветелин Делчев (членове).

Журито присъжда следните **НАГРАДИ**:

В категория „ЕСЕ“:

Грамота и парична награда от 100 лв. – на **Боряна Цветанова Богданова**, ГПЧЕ „Екзарх Йосиф“, Разград, с консултанти **Румяна Раденкова Дияна Георгиева**.

Поощрителни отличия (грамоти и книги) – на:

Боян Дафинов Каме-

нов, ГПЧЕ „Христо Ботев“, Кърджали;

Деян Деянов Драганов, СОУ „Христо Ботев“, Карнобат;

Жанет Антонова Калпакчиева, СОУ „Христо Ботев“, Карнобат;

Зорница Александрова Георгиева, ГПЧЕ „Екзарх Йосиф“, Разград;

Иван Снежанов Найденов, ПГ по транспорт, Хасково;

Румяна Радославова Йончева, Лесотехническа професионална гимназия, Берковица.

В категория „МУЛТИМЕДИЙНА ПРЕЗЕНТАЦИЯ“:

Грамоти и парични награди по 100 лв. на:

Райна Диянова Михайлова, ПГИ „Рачо Стоянов“, град Дряново, с ръководител **Мария Маркова**;

Елиза Петрова и Елиф Халибриямова (в съавторство), СОУ „П.Р.Славейков“, град Кричим, с ръководители: **Ганка Йорданова и Георги Ангелов**.

Поощрителни отличия (грамоти и книги) – на:

Алексия Янева Алексиева, СОУ „Христо Бо-

тев“, Айтос;

Александър Енчев и Християна Йорданова, СОУ „Хр. Ботев“, Тутракан;

Делчо Георгиев Георгиев, Професионална гимназия по транспорт, Хасково;

Йорданка Стефанова Панайотова, Професионална техническа гимназия, Бургас;

Кристина Веселинова Крайшников, ГПЧЕ „Екзарх Йосиф“, Разград;

Станислав Андреев Каров, Николай Андреев Каров, Мариан Сребринор Чивилиев, ПГЧЕ „Капитан Петко войвода“, Кърджали.

Всички участници получават грамота за участие в Националния ученически конкурс „Капитан Петко Войвода – живот, посветен на свободата“.

С грамоти и материални награди се отличават и научните консултанти на наградните сридношколци, както и преподавателите, подготвили най-много участници в конкурса.

Според обявените условия, организаторите на конкурса ще се свържат с всички от наградните участници и отличени преподаватели.

КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА – ЖИВОТ, ПОСВЕТЕН НА СВОБОДАТА

Боряна Цветанова Богданова, 10 Б клас

ГПЧЕ „Екзарх Йосиф“, гр. Разград

Научни ръководители:
Румяна Раденкова
Дияна Георгиева

„На мен не ми трябва царство, още vezirstvo. На мен ми стига царството, дете ме тачи народът, гладни и сиромаси, вдовици с дребни дечица“.

Капитан Петко Войвода (1844–1900 г.)

В десетилетията след Кримската война настъпва подем в развитието на българското общество. В бита му навлизат нови порядки, съпътстващи бурното развитие на образованието. Успоредно с това се засилват и действията на българите за тяхното политическо освобождение. Водеща стратегия в борбата срещу поробителите все още е хайдутството. По своя обхват то се простира във всички български етнически земи: Мизия, Тракия и Македония. По своя характер то е стихийно и има за цел главно личното отмъщение. Четите обикновено са до към 30-50 човека и действат главно в районите на родните места на хайдутите. Те излизат обикновено на пролет и техните акции продължават до края на есента. В съзнанието на българския народ те остават като народни закрилници и отмъстители. Народната памет е запазила имената на редица прославени хайдушки водачи като Чавдар войвода, Ангел войвода и други.

Един от най-видните и прославени хайдушки водачи на чета от последното десетилетие преди освобождението е капитан Петко Войвода. Роден е на 6 декември 1844 г. в село Доганхисар, намиращо се в района на Беломорска Тракия. В детските си години учи в родното си село. Той има осем братя и сестри. Още от малък е научен на трудолюбие, уважение към хората и непокорство срещу всяка несправедливост. Отличава се от останалите си приятели с високият си ръст и физическата си сила, която проявява в детските игри.

Повод за неговото хайдутуване става убийството на брат му Матю и братовчед му Вълчо от местни турци. Само на 17 години Петко убива някои от убийците на брат си и братовчед

му и това го принуждава да напусне родната си къща. Скоро към него се присъединяват още млади момчета, търсещи личното отмъщение. През 1861 г. малката чета от седем хайдутски успява на няколко пъти да разбие преследващите ги потери. С това си спечелва слава и уважение сред местното българско население. През януари 1863 г. потеря от стотина башибозуци успява да ги обкръжи и след тежък бой оцелелите хайдутски са заловени. Подложени на изтезание те се държат мъжки и не предават никого от ятаците си. Цяла година лежат в затворите в Галиполи и Солун. При прехвърлянето им в затвора в Димотика успяват да избягат от конвоиращите ги запитиета. Петко войвода сформира нова чета, която води няколко сражения в Беломорието. Особено тежки са сраженията при езерото Буругьол, Ксантийско, планината Саръкая в околностите на град Мароня. Но истанската слава Петко войвода придобива след победата му над солунския бинбашия Осман ага.

Славата и бойните му подвизи достигат и до Гърция. През 1864 г. пристига в Атина и слуша лекции във Военното училище. По-късно заминава за Италия, където е личен гост на легендарния борец за обединение на разпокъсаната се родина Джузепе Гарибалди. Двамата подготвят и изпращат на остров Крит чета от 220 човека, водена лично от Петко Киряков, която взема участие в Критското въстание (1866–1869). За проявения от него героизъм по време на бойните действия му е дадено званието „капитан“. Капитан Петко войвода напуска остров Крит, без да се предаде и се установява за известно време в Атина.

Освен с бойния си опит и смелост той се отличава и с остър ум и хитрост. Легендарно остава неговото пътуване с четата му от гръцката столица до устието на р. Марица. За да избегне преследването на османски бойни кораби четниците начело с капитана се преобличат в униформи на османски военни и инспектират гарнизона на остров Митилин. Слизайки на тракийския бряг през пролетта на 1869 г. четата на Капитан Петко войвода в продължение на две години води сражения с местни турски потери, които са разбити. Постигнатите бойни успехи предизвикват гнева на местните бейове, който се излива върху местното българско население. Преоблечен като ходжа лично капитанът посещава каймакамина на Енос и го застава да спре безчинствата.

След 1872 г. четата променя своята тактика.

Тя се оформя като бойна единица със своя тилова част разполагаща с ятаци, шпиони и лично счетоводство. Изготвен е устав и печат на четата и тя започва да се нарича „Първа българска родопска дружина“. През 1873-74 г. четата води ожесточени сражения с редовни и нередовни части в районите на Дедеагачко, Кърджалийско, Гюмюрджинско и Димотика. С срещу нея са изпратени 2 000 редовни войници и е обявена награда от 5 000 лири за главата на войводата. На следващата година на 11 май четата навлиза в град Мароня и изгаря лихварските книги на местния чорбаджия Калън Тома, който преди това се е опитал да ги отрови, като им изпраща храна. Поради разгрома на Априлското въстание през 1876 г. четата не води активни бойни действия, за да не повлияе негативно върху българското население.

По време на Руско-турската война четата действа активно в тила на турската армия в защита на мирното българско население. В района на Беломорска Тракия действат редица нередовни военни формирования. Дружината достига до 300 души разделени на по-малки формирования. В края на 1877 г. четата освобождава град Мароня и го държи до 9 март. Съгласно Санстефанския договор той остава в рамките на Османската империя и четата охранява изтеглящото се християнско население към руската зона. През 1878 г. Капитан

Петко войвода получава заповед от руското командване да охранява българското население от набезите на башибозушките чети водени от английския майор Сенклер, действащ под името Хидает бей. Особено тежки са сраженията на 13 април 1878 г. в околностите на планината Китка, Димотишко. На 27 същия месец четата отблъсква опита на башибозуците да навлязат в село Пелевун. След боя на 5 юли водените от майор Сенклер части се оттеглят към Кърджалийско, където са разпуснати. До края на 1878 г. четата продължава да отбранява района на Средните Родопи и Хасковско. В средата на юни 1878 г. след стабилизирани на местната власт и разгрома на башибозушките формирования четата на Капитан Петко войвода е разпусната.

След освобождението на България през 1878 г. Петко Киряков заминава за Русия по личната покана на ген. Скобелев. Тук е представен на императора Александър II и получава от него имение в Киевска област и чин капитан от руската армия. През 1881 г. Петко Киряков продава имението си и се завръща в

България. Установява се във Варна и сключва брак с Рада Кравкова от Казанлък. От първия си брак с гъркинята Елена от Енос има син и дъщеря. Той е основател и активен деятел на Демократическата партия във Варна. По време на съединението на България и Сръбско-българската война сформира чета, с която охранява новата южна граница в района на Чепеларе.

Поради твърдите си русофилски убеждения през 1891 г. Петко Киряков е арестуван и обвинен в подготвян атентат срещу тогавашния министър председател Стефан Стамболов. В продължение на повече от три месеца е затворен и изтезаван във варненската тъмница „Ичкале“. На следващата година е интерниран в град Трявна. След падането от власт на Стефан Стамболов се завръща във Варна. Тук прекарва последните години от живота си. На 12 май 1896 г. по негова инициатива е основано дружество „Странджа“, което си поставя за цел да подпомага бежанци от Източна и Беломорска Тракия. Капитан Петко Войвода умира на 7 февруари 1900 г. Погребан е с почести от варненското гражданство.

Цялата революционна дейност на Петко Киряков преминава под знака на хайдутството. Тя обаче стои на едно по-високо стъпало в сравнение с класическото хайдутство. Самият Капитан Петко осъзнава необходимостта от организирано масово съпротивително движение срещу вековният поробител. Затова и черпи опит от Гарибалди и от гръцките революционери от о. Крит. Неговата дружина се изгражда като военна структура. Основен принцип в дейността му на хайдушки водач да брани мирното население независимо от етническа и религиозна принадлежност. Това му спечелва и славата на истински народен закрилник.

Историята ражда велики хора, достойни да я променят, оставайки за винаги в нея. Капитан Петко Войвода завинаги ще остане в историята ни като защитник на Родопите, велик българин, дал живота си за родината. С неговото име се носят легенди и се пеят песни.

Капитан Петко войвода

*Петко льо, капитанине
Петко льо, командирине,
(Петко льо, командирине)
яла сай Петко остави
от това пусто хайдутство.
(от това пусто хайдутство)*

*От това пусто хайдутство
на майка ти сай додяло.
(на майка ти сай додяло)
На майка ти сай додяло
по деня хляба месение.
(по деня хляба месение)*

*У ноца ризи перанье,
юнашки глави скриванье.
(юнашки глави скриванье)
Петко льо, капитанине,
Петко льо, командирине,*

ПРЕДШЕСТВЕНИЦИ И ПРЕДТЕЧИ

ВАСИЛ ПРОДАНОВ – МИСЛИТЕЛЯТ ТРАКИЕЦ

Никола Инджов представя съвременни радетели на тракийската кауза

Някога един забележителен български философ олицетворяваше тракийския разум в народни и световни дела. Това бе академик проф. Димитър Михалчев, бивал председател на Българската академия на науките, важен посланик на България в Чехия, пълномощен министър и политически представител в Москва, участник в делегацията, която сключва известното Московско примирие между правителството на България и страните победители във Втората световна война.

Днес друг философ се възвисява в нашия свят със същото влияние, със същото излъчване на тракийския интелект. Това е Васил Проданов – професор, доктор на философските науки, член-кореспондент на БАН преподавател в редица висши учебни заведения, лектор в чуждестранни университети. Бивал е главен секретар на Българското философско дружество, директор на Института за философски науки и на Института за философски изследвания към БАН. Автор на стотици научни публикации, обнародвани в България, САЩ, Русия, Германия, Франция, Испания, Холандия, Полша и т.н. Автор на десетки книги, сред които „Познание и ценности“, „Общество и личност“, „Биоетика“, „Личност и политика“, „Биосоциални ценности“, „Аксиология на човешкото тяло“, „Насилието в модерната епоха“, „Теория на българския преход“, „Социология на философията“ и др. Области на професионален интерес: социална философия и философия на историята, глобалистика, аксиология, етика, биоетика, политическа философия и политически науки, философия на икономикса, социология, философски проблеми на управлението, футурология, глобални и регионални процеси, национална сигурност, политическа психология и психологически войни.

Именно проф. Васил Проданов е понастоящем директор на Тракийски научен институт, възроден от него със съзидателна философска енергия.

В общественото пространство проф. Васил Проданов през последните години се налага с проникновените анализи на явления, които така или иначе засягат всичко и

всички. Ето някои от темите, които той е разработвал:

- Дали пряката демокрация лекува или убива партиите?
- Системни и антисистемни партии в Европа – новото разделение
- Три вида очила за XXI век и терористичните актове в Париж
- Либерална или социална справедливост
- Младите хора са отчуждени от политиката
- Неoliberalната идеология „25 години свободна България“

Тук поместваме с малки съкращения основополагащата статия на проф. Васил Проданов **НОВАТА СТУДЕНА ВОЙНА И НИЕ В НЕЯ**

На 22 май 1949 г. министърът на отбраната на САЩ Джеймс Форестал изпада в параноя от началната вълна на тогавашната студена война и започва да крещи „Руснаците идват! Те са навсякъде!“, след което се хвърля от прозореца и самоубива. През последните месеци наши министри и политици обясняват в стила на Форестал, че „Руснаците идват! Те са навсякъде!“. Даже Джон Кери дойде да им каже, че ще ги пази, а в специална статия във Файнаншъл таймс ни обясниха как да чакаме страшни неща от руснаците у нас. Слава богу, министри не са тръгнали да се хвърлят от прозорците, но в общественото пространство се появи предвоенна психоза. Очакванията за създаване на щаб на НАТО в черноморския ни регион, повиквателните на запасници, слуховете за сваляне на порусифилски фигури от управленски

позиции на всички нива, за рязко увеличени средства за чуждите НПО-та в България, за повишена активност по вербовка на български граждани от чужди централи, вече създават атмосфера от рода на онази, която тласка Форестал към самоубийство.

На 28 януари 2015 г. перестроечният съветски лидер Горбачов, който дълги години се тупаше по гърдите, че сложил край на студената война между САЩ и СССР, заяви: „Ако назоваваме нещата с истинските им имена, трябва да кажем, че САЩ вече са ни въвлекли в нова Студена война, опитват се открито да реализират основната си идея за триумфализма. Къде ще ни отведе всичко това? Студената война вече е обявена. Какво следва? За съжаление не мога да кажа, че Студената война няма да се превърне в „горещца“. Боя се, че може да рискуват“. Ако перестройката, перестроечното мислене и перестроечните илюзии са умрели дори в главата на Горбачов нещо много важно става.

Справка в Гугъл показва, че терминът „нова студена война“ присъства вече в 592 000 сайта в англоезичното, в 220 000 – във френското, в 190 000 – в руското, в 45 900 – в немското и в 110 000 сайта в българското виртуално пространство и е вече в главите и страховете на стотици милиони хора.

Вече живяхме в студена война над четири десетилетия от едната страна на барикадата. Сега искаме увеличен бюджет за отбрана с военствени пози, от другата страна. Всяка от съставките на старата студена война вече ги има като се почне от икономическите санкции, ограничаване на внос на високи технологии и в на оръжие, надпревара във въоръжаването, информационна, психологическа, хибридна война, и се стигне до горещите локални сблъсъци в междинни райони като Украйна.

Има и множество различия. • Ако при старата студена война светът бе биполярен, сега имаме засилваща се мултиполярност и нова геополитическа ситуация. Китай, който през 80-те години на ХХ в. по-скоро взаимодействаше със САЩ в стратегически съюз, отворил американския пазар за китайски стоки, сега лавира и се превърна в най-го-

лемия търговски партньор на Русия, компенсиращ отслабващите икономически връзки с ЕС и САЩ.

• Ако старата студена война бе на две алтернативни социалноикономически системи, предлагащи различни визии за бъдещето на света, сега тя има по-скоро цивилизационен характер. Битката е между глобализаторите, които искат да разбият окончателно националните граници и регулация в полза на глобалния пазар срещу етатисти и националисти, които искат връщане към ролята на националната държава. От тук странната симбиоза между леви и десни политически сили, различни във всяко друго отношение, но разчитащи на националната държава за решаването на своите проблеми. Така Мари Льо Пен и Волен Сидеров поздравяват искрено Сириза с победата ѝ в Гърция. Левите етатистки настроени избиратели на БСП, отчуждени от прегърналите универсалистките евроатлантически ценности свои лидери, гледат със симпатия на това, което прави десния етатист Орбан в Унгария.

• Ако след старата студена война сравнително лесно дойде перестройката, която успя да наложи представата, че навлизаме в нов свят без войни и без противопоставяния, то сега тази илюзия в Русия е изчезнала. Те се чувстват като при Сталинград и Сталинградската битка.

• Русия днес е икономически по-слаба от СССР и по-уязвима от икономическите санкции на Запада, който иска чрез цената на нефта и срива на рублата да я постави на колелене. Но и САЩ са задължени до гуша, не искат повече сами да водят горещи войни, а се водят от стратегията на Англия от XIX „разделяй и владей“ и са готови да стимулират

„прокси войни“, в които други се бият вместо тях.

• Ако при старата студена война съюзници на СССР бяха комунистическите партии на Запад, сега съюзници са европейските националистически и консервативни партии, привлекли голяма част от работническата класа, разочарована от либерализиралата се социалдемократическа левица. Американски консервативни политици от Републиканската партия като Робърт Пол Крейгс и Рон Пол говорят като русофили, докато политици от БСП са обвинявани в русофобство.

България бе включена активно в новата студена война при първия мандат на ГЕРБ, когато бяха предприети мерки да се спрат новите енергийни проекти с Русия и Борисов се люшкеше от краен поддръжник до заклет противник на АЕЦ „Белене“. Служебното правителство и министър Шаламанов направиха следващата крачка с „Визия 2020“, а сега се върви и по-нататък. България става част от новия санитарен кордон, създаван около Русия. Чехия и Унгария се дърпат от него. Гърция при Сириза обяви, че не е съгласна със санкциите срещу Русия. Така България придобива важност, още повече че е разглеждана като слабо звено, заради силните русофилски нагласи сред населението и поради това, че е единствената православна славянска страна в НАТО.

При старата студена война България беше от другия фронт. Днес е с важна роля в черноморския регион. Нарастват усилията да бъде включена в новата студена война. Сравнено с Украйна, която е много по-голяма от България, дадените през последните 25 години отвън средства на човек от населението за НПО-та и медии са около два пъти повече, което говори за особена важност и значимост. Вече от ухо на ухо се говори за сценарии за предизвикване на провокационен терористичен акт, организиран така, че да промени нагласите към съответни външни сили и рязко да увеличи вътрешните противоречия. Статията във Файнаншъл таймс с предупреждението по този въпрос е като пушката на Чехов, която предвещава гръм в някое от следващите действия

През последните дни разтревожени хора питат: „Война ли идва?“. Психозата расте. Някой май ще скача или ще бъде хвърлен от 16-тия етаж като Форестал. Някой министър? Българската политическа класа? Или българският народ?

ТРАКИЙЦИ НЕ МОГАТ БЕЗ ПЕСЕН

На 21 май след петгодишно прекъсване се възстанови популярният и обичан тракийски християнски събор „Спасовден“. Той се провеждаше под домакинството на дружество „Тракия“ – Ямбол сред горите на Бакаджишките възвишения десет години подред. Прекъсването се наложи заради трагичното събитие с „рейса-убиец“, когато през 2009 г. по време на събора загинаха 18 души. Мир на праха им! Един от виновниците за трагедията – собствени-

кът на автобуса, въпреки че е с влязла в сила при- съда, още не е зад ршет-

ките. Но тракийци не могат без песен. Те пеят

в радост и мъка, затуй решиха и възродиха познатия и посещаван от

хората на Югоизточна България събор на Бакаджиците. На откриването на събора председателят на тракийското дружество в Ямбол Михаил Вълв заяви: „Поднасяме в дар своите песни и танци, чрез тях търсим просветление в душите си, славим красотата на Божествената природа, дарила ни с обич към ближния и изстрадала мъдрост.“ Сливенският митрополит Йоаникий приветства присъстващите с трогателно слово. Сърдечно ги поздравя и

председателят на СТДБ Красимир Премянов, за което съобщихме в миналия брой на вестника. Но сега припомняме отново за събора, тъй като организаторите му заслужават поздравление за смелостта да възстановят традицията и сега съборът се провежда за 11 път. В слънчевия майски ден 15 състава и 7 индивидуални изпълнители огласиха хайдушкия Бакаджик с тракийски песни и мелодии и изпълниха с радост и обич сърцата на гостите.

БОЖУРА СЪБРА ГЛАСОВЕТЕ НА СТРАНДЖА

Под звуците на химна на Странджа „Ясен месец“ бе открит странджанско-тракийският събор за надпяване и надсвирване „Фолклорен венец – Божура“, който се състоя на 30 и 31 май в местността „Божура“ край град Средец. Организатори на събора са Община Средец, СТДБ, регионалният съвет на тракийските дружества в гр. Бургас, народно читалище „Пробуда – 1897“ и общинският исторически музей в гр. Средец. Участниците в събора и гостите бяха приветствани от кмета на града

инж. Иван Жабов, от бургаския областен управител Вълчо Чолаков и от председа-

теля на СТДБ Красимир Премянов. На естрадата се представиха над 100 певци и инструменталисти от Бургаска област, Варна, Благоевград, Котел и София. Тази година съборът бе посветен на голямата певица Комня Стоянова, родена в село Драчево. Наградата с нейното име бе присъдена на 16-годишната певица от Варна Тони Тодорова. Жури с председател проф. Стефан Чапкънов удостои с приза „Божура“ Пламена Илиева от Бургас. А специалният приз на кмета на Община Средец получи народните певци Янка Рупкина и Калинка Згурова, чийто корени са от Средец. Имаше и голям концерт на певица Илия Луков.

В ТОПОЛОВГРАД – ФОЛКЛОР И БОРБИ

В Тополовград край манастира „Света Троица“ се състоя традиционният народен събор, който се организира от Община Тополовград, Сливенската митрополия, читалище „Св.Св. Кирил и Методий“ – 1894“ и тракийското дружество. Наред с фолклорния празник, в който се представиха художествени състави и индивидуални изпълнители, тази година в програмата бе включен първият международен турнир по борба „Еню Вълчев и Димитър Чифудов“, в който участваха състезатели от България, Гърция и Турция. Уредена бе и Алея на художниците.

Гост на събора по покана на организаторите бе председателят на СТДБ Красимир Премянов, който приветства присъстващите от името на тракийската организация. Той бе награден с юбилеен медал от кмета на Тополовград.

Света божествена литургия в черквата на манастира „Петдесятница“ отслужи сливенският митрополит Йоаникий.

ПРОЛЕТЕН СЪБОР В СЕЛО ПРИПЕК

Женски певчески състав на тракийско дружество – с. Припек

Традиционният събор в село Припек (област Кърджали) по повод селищния празник и тази година събра стотици хора – освен жителите на селото, гости на празника бяха дошли и от съседните села и махали. Вече години наред съборът се утвърди с това, че обединява хората и се превръща във фактор за укрепване на българщината в Родопите. Месеци преди това кипи трескава подготовка с участието на много младежи, ученици и дори децата от детската градина.

Гости на радостното събитие на 23 май бяха народната пред-

ставителка Цвета Караянчева, областният управител Илия Илиев и представители на тракийските дружества в областта, които поздравиха жителите на Припек – селище, чиито обитатели са единни и в него има много млади хора и много деца.

Близо три часа продължи програмата с песни и танци. Явиха се 12 състава от самото село, в това число и от местното тракийско дружество. Активно участие в програмата взеха и съставите на тракийско дружество „Димитър Маджаров“ и читалище „Тракия 2009“ от гр. Кърджали.

В ЧЕРВЕНАКОВО ПРАЗНУВАХА СВ. КОНСТАНТИН И ЕЛЕНА

СТОЯН МАТУШЕВ

На 20 и 21 май, когато се честваха Св. Константин и Елена и Спасовден, тракийци се събраха на площада в Червенаково, Сливенска област, за традиционната среща, която се организира от кметския наместник и председателя на тракийското дружество в селото инж. Петко Стоянов, с активното участие на секретаря на народното читалище „Паисий Хилендарски 1928“ Златка Михнева. Бе отбелязан и храмовият празник на църквата в Червенаково „Св. Константин и Елена“ с празнична света литур-

гия. По този повод бе осветен курбан и раздаден на миряните от селото и на гостите, дошли за събора.

Над 100 бяха участниците във фолклорните танцови и певчески състави, както и индивидуалните изпълнители. Фолклорната програма откриха децата от фолклорната група „Червеняковче“ при читалище

„Паисий Хилендарски 1928“. След нея се редуваха изпълнения на „Тракия пее“ при тракийското дружество „Лазар Маджаров“ в Сливен, на детския и юношеския състав „Кортенче“ от село Кортен, на фолклорната група „Златна праскова“ при читалище „Паисий Хилендарски 1928“ – Червенаково и на още певци и танцьори от Ямболска и Сливенска област.

Кметът на Община Твърдица Атанас Атанасов поздравя присъстващите. Тук бяха и председателят на дружество „Лазар Маджаров“ – Сливен Кирил Кириков, кметове на съседните села. Всички поздравиха домакините за добре организирания събор, както и за дейността на тракийското дружество „Капитан Петко войвода“, което бе създадено преди четири години.

„КИТНА ТРАКИЯ“ С ДВА КОНЦЕРТА В ИСТАНБУЛ

По покана на председателя на църковното настоятелство на Българската православна община в Истанбул Васил Лязе и на генералния консул на България в Истанбул Ангел Ангелов Представителният ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“ изнесоха в двора на Българската екзархия два концерта за българите, живеещи в мегаполиса.

На празничния коктейл, посветен на 24 май, в двора на Екзархията се събраха стотици българи. Почувствахме как те като истински българи живеят

както с радостите, така и с трудностите на своите братя и сестри от България.

Прекрасното майско време, пицната зеленина и разкошните цветни алеи в двора на Екзархията, допълваха празнично настроение за всички участници в тържеството.

Песните и танците

от ансамбъла бяха посрещнати с бурни ръкопляскания, танците се редяха един след друг все по-вихрени и по-спонтанни. В хората накрая се включиха и дошлите на празника наши сънародници. Най-емоционални в танците бяха Ангел Ангелов и очарователната съпруга на Васил Лязе – Сийка.

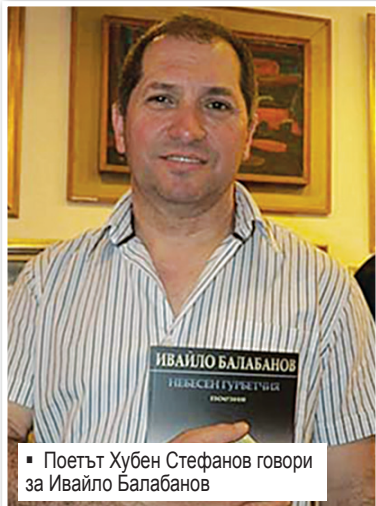

„ЗЛАТЕН ВЕК“ ЗА ПОЕТА ИВАЙЛО БАЛАБАНОВ

Със „Златен век“ – печат на Симеон Велики, грамота и парична награда бе отличен поетът Ивайло Балабанов от министъра на културата. Вежди Рашидов я връчи по време на официална церемония годишните отличия по случай 24 май – Ден на българската просвета и култура и на славянската писменост. Наградени бяха творци от различни области на изкуствата за техния принос в развитието на българската култура и духовност.

Ивайло Балабанов е роден през 1945 г. в с. Хухла, Ивайловградско. Завършва гимназията в Ивайловград, след което работи по изграждането на Кремиковци, яз-

вир „Ивайловград“, „Пътни строежи“ и др. Известно време работи като програмен ръководител на радиовъзел – Ивайловград. Дълги години живее в Хасково, след което се установява в Свиленград.

Поетът Хубен Стефанов говори за Ивайло Балабанов

Печатал е свои творби в почти всички големи столични литературни издания, както и във вестници, списания и алманаси в цялата страна.

Носител е на наградите: „Южна пролет“ (1980), награда на Съюза на българските писатели (1987 г.), национална награда „Изворът на Белоногата“ (2001г.) Книга на годината – 2004 г. за „Песни за старо вино“, литературна награда за цялостно творчество „Александър Паскалев“ (2005), награда за патриотична поезия на името на Георги Джагаров (2006), национална литературна награда „Пеньо Пенев“, орден на Националния съюз на Капитан Петко Войвода и др. Почетен гражданин

на Ивайловград, Кърджали, Свиленград и Почетен селянин на родното му с. Хухла. Член на СБП. Живее в Свиленград. Автор е на книгите: „Да се загледаш в звезда“ (1979), „Окова за щурец“ (1984), „Парола „Любов““ (1988), „Религия“ (1990), „Тракийски реквием“ (1997), „Избрано“ (1998), „Песни за старо вино“ (2003), поетичен сборник в два тома/ „Небесен гурбетчия“, сборник.

На 27 май десетки почитатели на поезията на Ивайло Балабанов препълниха галерия-музей „Класика“ в София, за да съпразневат заедно един духовен празник с великолепната поезия на този така обичан поет.

Събитието беше организирано от Виолета Панай-

Ивайло Балабанов

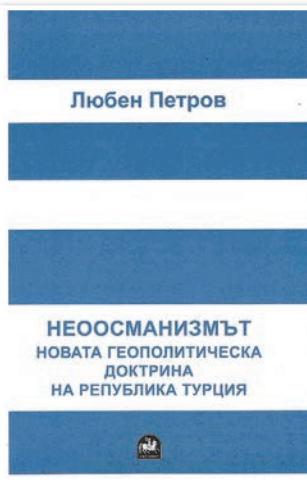
това (управител на галерията) и негови приятели, сред които и поетът Хубен Стефанов, член на редколегията на вестник „Тракия“. Участниците в срещата с удоволствие разгръщаха книгата „Небесен гурбетчия“ с избрани стихове на Ивайло Балабанов. Книгата е издание на Издателска къща „Родопи“ – Кърджали с управител Иван Бунков, който издава и регионалния всекидневник „Нов живот“. Присъстващите с удоволствие си припомни и есето на Мина Карагъзова „Поетът, който е любов“, в

което се казва: „Кой е Ивайло Балабанов – един окован щурец, един поет с преправена бяла риза, един мъж, останал цял живот дете, селянин от Хухла, пръв от своите, загърбил хлебните ниви заради поезията, заради една мечта – да се освободи от тежките окови на битието“. Организаторите подеха подписка за включване на творби на Ивайло Балабанов в програмата по литература в българските училища. Това е наложително, тази идея дълго зрее в интернет.

НЕОСМАНИЗМЪТ И НЕГОВИТЕ КАПАНИ ЗА БЪЛГАРИЯ

Посланик Любен Петров издаде книга – ситуационен анализ на новата геополитическа доктрина на Турция

„Неосманизмът – новата геополитическа доктрина на Република България“ е нарекъл книгата си посланик Любен Петров, доктор на философските науки. И названието е точно и подходящо за жанра – ситуационен анализ. А за анализа авторът се е опирал на известната американска и съветска методика, въведена от проф. Александър Лилев и прилагана в Института за социални теории и по-късно в Центъра за

необходим и полезен за българската външна политика. И още пример – как науката помага на политиката да намери верния път сред множеството възможности в международните отношения. Акад. Георги Марков прави тези изводи след като накратко разкрива коренната промяна в политиката на Република Турция от кемализъм към ислямизъм.

Любен Петров в книгата си се спира подробно и задълбочено на програмния труд на Ахмед Давутоглу „Стратегическа дълбочина“, който все още не е познат на българския читател и прави характеристика на новия османизъм, не подминава усилията да се възкресяват „златните османски векове“, спира се на „Ислямската дъга на Балканите“ като плацдарм на неосманизма и геополитическата цена на „българската врата“ към Европа за Турция. В съзвучие със становищата на „новите османци“ е твърдението, излизало от ДПС, че Балканската война е зло за Родопите и е съпроводена с „етническо прочистване“ и „възродителен процес“. Така че неосманизмът намира почва и у нас и не можем да бъдем безучастни.

Книгата бе представена на 28 май т.г. в зала „Александър Лилев“. В разискванията взе участие председателят на Тракийския научен институт чл.кор. проф. Васил Проанов. Авторът получи поздравление и цветя от името на председателя на СТДБ Красимир Премянов.

стратегически изследвания. Идеята за този анализ се ражда след обсъждането на книгата на сръбския професор Дарко Танаскович „Неосманизмът. Турция се връща на Балканите“, което е предизвикало да се изработи наша, българска визия за неосманизма. Анализът е направен с разбирането, че неосманизмът не следва да бъде повод за обтягане на двустранните отношения. Това не означава да се оставят без внимание и без реакция намерения и действия, които засягат България. „Както Турция не крие своите интереси и ги отстоява с политически, дипломатически и други средства, така и България е в правото си за заявяване и да отстоява своите национални цели и интереси. „Бедата не е в това, че Турция има своя доктрина по отношение на България. Бедата е в това, че България няма своя доктрина спрямо Турция. – е убеден опитният дипломат и изследовател.

Акад. Георги Марков в предговора към книгата оценява ситуационния анализ на Любен Петров като крайно навременен,

ВАСИЛ МИХАЙЛОВ С „ЗЛАТНА ЛИПА“

На фестивала за ново европейско кино „Златната липа“ в Стара Загора (30 май-3 юни) актьорът Васил Михайлов пръв мина по червения килим, той бе специален гост. Той посади свое дръвче в Алеята на липите и бе удостоен с наградата „Златна липа“ за цялостен принос в киното. В киното и на театралната сцена Васил Михайлов изигра десетки знакови роли. В сърцата на поколения

българи остава неповторим като Капитан Петко войвода в едноименния телевизионен сериал. Навярно ролята му пасва толкова добре не само заради таланта му, но и заради неговия произход – родът му е от бежанско семейство от Мараш – Западна Тракия. И днес Васил Михайлов подкрепя тракийското движение у нас. Почетен гражданин е на родния си град Стара Загора.

КНИЖОВНА ПРЕМИЕРА

Никола Инджов

Душа на друг човек

След премиерата в клуб „Благодатният четвъртък“ новият роман на писателя Никола Инджов, член на Върховния комитет на Съюза на тракийските дружества в България, бе представен и в Националния клуб на БСП на ул. „Позитано“ 20. Сам авторът определя „Душа на друг човек“ като повествование, произлезло с някои главни герои и някой сходни сюжети от предишните му романи „Възречени от Манастир“ и „По следите на норвежеца“. За новата книга на Инджов говори обстойно и аналитично д-р Елена Алекова. Авторът получи поздравление и цветя от името на председателя на СТДБ Красимир Премянов.

ТРАКИЯ. ОЩЕ ЕДИН НОВ (СТАР) ПРОЧИТ

Владимир Сис

Д-Р ЕЛЕНА АЛЕКОВА

Продължава от миналия брой

От хуманитарна гледна точка участта на тези нещастници очевидно трябва да бъде обект на състрадание и българите трябваше да бъдат в състояние да ги третират по друг начин. Аз само представям съществуващите факти и бих искала да изтъкна, че при дадените обстоятелства някои действия, които на пръв поглед изглеждат ужасяващи, стават обясними. Във всеки случай, обвинението трябва да бъде отправено не спрямо българската армия, а към лошите медицински служби, които изобщо не бяха подложени на критика. Ако трябва да се говори за жестокостта и безчовечността, които олицетворяват войната – а трябва да се има предвид, че тя е по същество отрицание на всякаква човечност, – то тези думи трябва да бъдат приложени към нечуваните страдания и към пълната липса на внимание за храбрите български войници. Те жертваха живота си за своята страна с радостен възторг, който е достоен за древните стоици. Те умираха в грозни условия, главно по причина на недостатъчна грижа, на неспособността и на безразличието на военно-медицинските власти, които с редки изключения показваха пълна небрежност към науката и към професията, която имаха незаслужената чест да упражняват. Вината ще трябва да се отправя към тях. Те трябва да бъдат съдени и наказани, за да не увековечат в бъдещето щещите, които вече нанесоха през тази война.

Европейският печат е пълен с описания за „български жестокости“, извършени срещу турци, гърци и сърби. Странно е да види човек толкова пристрастно единодушие при отправяне на обвинения, които е много трудно, почти невъзможно, да бъдат проверени. През време на това, което се нарича „Втората война“ – т.е. от възобновяването на

военните действия между българи и турци до завземането на Одрин от турците, – нито един чужд кореспондент не бе допуснат в подразделенията на българската армия. Единствено нашата мисия се движеше заедно с предните български части. И аз мога да потвърдя, че през време на двата месеца, които прекарах в Караюсуф, не само не видях нито един случай на обезобравяване на ранени или на мъртви, но не съм и чула да се говори нещо подобно. След обсадата на Одрин от българите действително видях турски трупове, които лежаха със стотици по пътищата и по бойните полета. Те бяха ужасни, понеже разлагането на телата бе започнало. Те лежаха непогребани в продължение на няколко дни, понеже нямаше достатъчно хора да съберат всички мъртвци, а жегата бе неописуема. Но никога не съм виждала нито един труп, който да е бил обезобразен. Видяхме десетки ранени турци. Те горчиво се оплакваха от лошия начин, по който са третирани от своите офицери, но нито един от тях не каза нищо за някакви „български жестокости“.

Когато напуснах Одрин, видях членовете на една мисия на английския „Червен кръст“, които бяха дошли да лекуват турски войници от холера. Те се оплаква-

ха от липса на подходящи помещения, от липса на внимание и грижа, но никога не ми спомена нещо за жестокости, извършени от българите спрямо турски военнопленници. Разбира се, съществували са подобни случаи, но никога не бих могла да повярвам, че виновните български войници са действали със знанието или – както понякога се твърди – с насърчаването на своите офицери.

За да обобщя, моето впечатление от пет месеца и половина, прекарани сред войниците в Пловдив, Лозенград, Свиленград и Караюсуф, е че, тази война беше един кръстоносен поход на аскети, вдъхновени от фанатичен патриотизъм. Оргиите, развратът, „женитите“, които са голяма част в една война, тук липсваха напълно. Нито през дългите дни на обсадата, нито в дните на радост от победата не видях пиян войник или офицер. Мога да продължа още много дълго с това писмо, защото, когато си помисля за миналото, което е все още толкова близо и вече толкова страшно изличено, хиляди случки се връщат в паметта ми и всички те са осветени от пламъка на един патриотизъм, готов за всякакво себеотрицание. Но опасявам се да не злоупотребя твърде много с Вашето търпение. Това, което искам да направя, е

да ви предам свидетелските показания на един очевидец, който може да каже нещо за неточността на някои обвинения. Европа е виновна в извършването на една голяма несправедливост, като покрива с такъв облак от грозни престъпления хора, които се биха при изключително трудни условия, които се биха със стоическо геройство, без да роптаят, хора, които умираха като мъченици, без каквито и да са оплаквания, със сърца, изпълнени с вяра във величieto и моцта на своята родина.

Аз мисля, че познавам българите, както добрите, така и лошите. Но сега не мога да не се поклоня пред тях с най-дълбоко уважение и с най-горещо възхищение.

Ако мислите, че това, което ви пиша, може да бъде от някаква полза, можете да употребите моята информация, както намерите за добре.

Искрено ваша, В. Искрул“3

В предговора към книгата си „Критичните дни на България. Дневник на военния кореспондент – 1913 г.“ Владимир Сис, чешки журналист, също е отбелязал информационното затъмнение в Европа спрямо България, което във времето след Балканските войни се е създавало изкуствено от противниците на българите:

„Известно е, че през вре-

ме на войната със съюзниците България беше отлъчена от света и че не получи достъп до форума на Европа, който да изслуша гласовете, преди да наложи своя съд над воюващите страни. Никой в Европа, следователно и у нас, не знаеше какво беше положението по това време в София, докато Белград и Атина заливаха европейската общност с неблагоприятни за България известия.“4

През 1939 г. излиза книгата „Низ ужаса на пламъците“, която повествува за събитията от 1913 г. Авторът ѝ Никола З. Шумарев е от с. Булгаркьой, известно с това, че на 7 юли 1913 г. турски аскер събира мъжете му и ги избива, след което го опожарява. Оцелелите са отвлечени и отведени в Кешан, после – в Галиполи. Впоследствие оцелелите от оцелелите след новите издевателства по пътя (от Булгаркьой до Галиполи) идват в България. Сред тях е и Никола З. Шумарев, бил по онова време ученик в четвърто отделение. Книгата му представлява документален разказ за случилото се с булгаркьойци. В нея неочаквано попаднах на покъртителен епизод. Докато турските войници с бежанската колона се придвижват към Кешан, Бояджиката, една от бежанките, вижда млад

турчин, който крие в шепалото си, и пита:

„– Защо, момко, плачеш? Когато ний не трябва да млъкнем, че всичко изгубихме, а ний самите не знаем къде отиваме.“

– Всекиму на ваше място биха изсъхнали съзвите, бабо. Аз плача, задето съм безсилен и не мога нищо да ви помогна. Защо са тия войни?... А ако без тях не може, то какво сте извършили вий, цивилното население, жените и децата, та ви подлагат на нечовешки страдания?

Бояджиката не отговори нищо.“5

Никола З. Шумарев би могъл да не забележи това. А би могъл, дори и да беше го забелязал, да го премълчи – предвид преживяното лично от него. Но ето, не го е премълчал. Постъпката му като че напомня пак и пак завета на тракийци: „Не забравяйте, но не отъмщавайте!“ Не отъмщавайте! Защото възмездие не върви по пътищата на човека, а следва своите пътища и неотменно настига тези, за които е предназначено. В крайна сметка, злото само себе си убива... Но и не забравяйте! За да не ви манипулират отново и отново! За да не се повтаря никога повече всичко това!

Използвана литература

1. Стоян Райчевски. „Етническото прочистване на българите в Източна и Западна Тракия и Мала Азия (1903–1913–1923)“. Изд. „Захарий Стоянов, София, 1913 г., стр. 144.
2. Любомир Милетич. „Разорението на тракийските българи през 1913 година“. Изд. „Захарий Стоянов, София, 1913 г., стр. 27.
3. Георги Илиев. „Лятото на 1913 г. Документирани свидетелства за геноцида над българите“. Изд. „Изток-Запад“, София, 2013 г., стр. 541–546.
4. Владимир Сис. „Критичните дни на България. Дневник на военния кореспондент“ – 1913 г.“. София, 2005 г., стр. 23.
5. Никола З. Шумарев. „Низ ужаса на пламъците“ (Ехо от родовата памет). Изд. „Макро студио“, София, 2010 г., стр. 74.

Българската армия. От албума на Владимир Сис

БЪЛГАРИЯ-ГЪРЦИЯ

ТРАНСГРАНИЧНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

ДИМИТРИНА СМОЛЕВА

Тази важна за двете съседни балкански страни тема бе предмет на поредното събрание на Софийското тракийско дружество на 25 май т.г., организирано от студио „Тракия“ и клуб „Родопи“. Доклад за това сътрудничество в рамките на Европейския съюз изнесе проф. д-р на ик. н. Асен Ковачев – известен икономист, работил 36 години в Икономическия институт на БАН. Бил е и 15 години лектор в УНСС и Стопанската академия в Свищов, хоноруван професор по бизнес среда и устойчиво развитие в НБУ. Почетен гражданин на Златоград.

• Проф. Асен Ковачев

Трансграничното сътрудничество между България и Гърция на двустранна основа датира от 1994 г. След 2007-а то продължава, вече в рамките и с финансовата подкрепа на ЕС, с изпълнение на първата седемгодишна програма през периода 2008–2014 г. Предстои втора шестгодишна програма от

2015 до 2020 г. Основната ѝ цел е да осигури кооперирането на двете страни за реализация на съвместни проекти в техните гранични райони – части от Северна Гърция и Южна България. От наша страна това са областите Благоевград, Смолян, Кърджали и Хасково, от гръцка – районите на Со-

лун, Серес, Драма, Кавала, Ксанти и о.Тасос. Това е обширен район със значителни природни ресурси – гори, плажове (400 км крайморска ивица), земеделски земи, 4 реки със стопанско значение (Струма, Места, Арда и Марица) За реките има 9 двустранни спогодби, валидни до 2024 г. Изградена

е транспортна инфраструктура, действат 6 ГКПП-а. Работят редица промишлени предприятия, цехове за услуги, курортни комплекси, бази за спорт и туризъм. Регионът според проф.Асен Ковачев има голям икономически потенциал, но съставляващите го области се смятат засега за изостанали в стопанско отношение. Доминира аграрно-индустриалната заетост, но в последно време индустрията се измества от услугите.

В новата програма според оратора е необходимо да се стимулира развитието на модерно селско стопанство и реиндустриализацията. Основен приоритет на бъдещите проекти трябва да бъде осигуряването на широка заетост, особено за младото поколение. Има възможност за откриване на 2 нови ГКПП-а. Изгодно би било създаването на балнеоложки комплекси с минералните води от Термес. Финансовият ресурс на програмата е 130 млн. евро, в т.ч. за транспорт – 17 на сто, последствия от климатичните промени – 26 на сто, заетост – 18%, борба с бедността – 6 %, обясни проф. Ковачев.

Въпроси, мнения и предложения по програмата изказаха Николай Димитров, Палани Козарева, Величко Пачилов, Искра Маринкова.

ПРЕДСТОЯЩО НАЦИОНАЛЕН ТРАКИЙСКИ СЪБОР В КЪРДЖАЛИ

Седемнадесетият национален тракийски събор Кърджали 2015 ще се състои на 20 юни (събота). Откриването на събора с концерт на тракийски деца и фолклорна програма на състави от региона и страната ще стане в 10 ч. в парк „Простор“ в Кърджали (пред детското влакче). Организатори на тази проява са Съюзът на тракийските дружества в България, Регионалният съвет на тракийските дружества в област Кърджали, тракийското дружество „Димитър Маджаров“ – Кърджали, Тракийското младежко дружество, Народното читалище „Тракия 2009“ и Община Кърджали. Заповядайте!

Честито!

Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България и редакцията на вестник „Тракия“ поздравяват рождениците на Съюза:

- Елена Алексиева Мурджева – Поморие 3.VI.1942 г.
- Василка Г. Вангелова – Свиленград 3.VI.1958 г.
- Благод Г. Атанасов – Пазарджик..... 7.VI.1960 г.
- Кирил Петров Йорданов – Варна 14.VI.1956 г.
- Таньо Иванов Стайковски – Мадан..... 21.VI.1946 г.
- Богдан Иванов Бонев – София 22.VI.1949 г.
- Петър Николов Янев – Бяла..... 23.VI.1943 г.
- Геновева Петрова Божкова – Русе 25.VI. 1967 г.
- Николай Енев Димитров – София..... 28.VI.1965 г.

Регионалният съвет на тракийските дружества от област Сливен и ръководството на тракийското дружество „Лазар Маджаров“ – Сливен честват рождения ден на кореспондента на вестник „Тракия“ за областта Михаил Михайлов – 16.VI. 1950 г. и му пожелават много здраве и все така да работи за тракийци и тракийската кауза. Редколегиата на вестника се присъединява към поздравленията.

АПЕЛ:

ТЪРСЕТЕ СНИМКИ ОТ ЛОЗЕНГРАДСКАТА ЦЪРКВА

Във връзка с инициативата на Съюза на тракийските дружества в България за възстановяване на българския православен храм в Лозенград, се обръщаме с апел към всички тракийци: Ако имате в семейните албуми и архиви запазени снимки от църквата „Св.Спиридон“ (външния вид и интериора) и от другите православни храмове в Лозенград, моля изпратете копие от тях в редакцията. Така ще подпомогнете работата на архитектите и реставраторите в съграждането на храма.

НА УЧИТЕЛЯ – С ЛЮБОВ

Дни преди 24 май тракийското дружество „Георги Сапунаров“ и народното читалище „Тракия – 2008“ по традиция организираха и тази година среща с бивши учителки и учители-тракийски потомци, а така също и с други просветни дейци, които

симпатизират на тракийската кауза.

Приветствия към участниците в срещата поднесоха Кирил Сарджев, председател на тракийското дружество и Иван Панайотов – директор на областния инспекторат. В своите обръщения те по-

сочиха, че макар и бивши учители никой от тях не е забравен, защото всеки е оставил трайна следа след себе, а тази следа стоициите техни ученици, които си спомнят за тях с добро.

Изненада за всички бе литературната програма,

подготвена от учителката Генка Канева, съвместно с децата от кръжока по художествено слово при Младежкия център в Хасково с ръководител Нели Арнаудова.

Всички участници в срещата получиха по букетче с цветя.

Отиде си... Завинаги...

Огнян Пунев

експерта, приятеля, човека...

Оги

с голямото си сърце, с невероятната си доброта, с пословичната си всеотдайност...

Нима е истина...

Думите не стигат в този страшен миг...

**Поклон,
дълбок поклон!**

Национална инициатива „Завръщане към корените“

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А Печат: Военно издателство ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен номер

759

Издава: Върховният комитет
Редакционна колегия: чл.-кор. на БАН Васил ПРОДАНОВ, проф. Иван ФИЛЧЕВ, Елена АЛЕКОВА, Никола ИНДЖОВ и Хубен СТЕФАНОВ; Главен редактор: Тодор КОРУЕВ
e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел.02/986 71 26; факс:02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)
IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABG5F
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Валентина АНГЕЛОВА (Бургас) – 0879 545 115; Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Михаил МИХАЙЛОВ (Сливен) – 044/62 48 53; Анета Георгиева (Хасково) - 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

